

Ivan Šaško
pomoćni biskup zagrebački
Sprovod i euharistijsko slavlje
za pokojnoga preč. gosp. Adalberta Rebića
člana Zbora prebendara zagrebačke prvostolnice
Zagreb, groblje Mirogoj i crkva Krista Kralja,
ponedjeljak, 24. veljače 2014. u 11.40 sati

Draga subraćo: nadbiskupe Marine (Srakić) i biskupe Franjo (Komarica), braćo svećenici, redovnici i redovnice, bogoslovi i sjemeništarc, braćo i sestre u Kristu koji je uskrsnuće i život!

Došli smo danas na Mirogoj, da bismo povezali zahvalnost i molitvu, da bismo bili sućutni jedni prema drugima u danu kada se opraštamo od smrtnoga tijela našega subrata, svećenika Adalberta, slaveći vječni život darovan po vjeri.

U ime našega zagrebačkog nadbiskupa, kardinala Josipa Bozanića, izražavam sućut svima koji osjećaju tragove tuge i ranjenosti koje za sobom ostavlja smrt dragih ljudi, a danas osobito sućut izražavamo pokojnikovu bratu Ivanu, sestri Jelki, nećacima i ostaloj rodbini.

Smrt svećenika zahvaća puno života, jer posrijedi zapravo i nije smrt, nego život, ljudi koji su dodirnuti Bogom, koji su po svećenikovo službi zahvaćeni Božjom prisutnošću.

Dok se Zagrebom ovih dana razlijegao zvon s naše prvostolnice on je dopirao dalje od Nove vesi i Kaptola. Vijest o smrti profesora Rebića dodirnula je ljude u Domovini i izvan nje, premostila prostore i vrijeme. Zato se ovdje osjeća prisutnost mnoštva u zajedništvu zahvaljivanja Gospodinu za njegov život i za očitovanje blizine u našim životima na različite načine.

Dragi Adalberte, ovdje su skupljeni tvoji najbliži koji ostaju živjeti zemaljsku stvarnost. Ovdje su tvoja subraća u istome svećeničkom pozivu kojim je tebe Gospodin pozvao u danima djetinjstva u rodnoj župi Taborsko u Hrvatskome zagorju; u pozivu kojim te je privlačio i ispunjao tijekom školovanja, protegnutoga od Huma na Sutli preko Zagreba do Rima.

Ovdje su tvoji *fratres minores* iz zajedničkoga Papinskog zavoda *Germanicum et Hungaricum*, studenti Papinskoga sveučilišta *Gregoriana* i *Biblijskoga instituta*, koji su u svome školovanju nailazili na profesore s kojima si ti crpio teološko znanje i evanđeosku mudrost.

Ovdje su tvoji zagrebački, zadarski, đakovački studenti i studentice; puno njih, jer gotovo da nema hrvatskoga svećenika, teologa, vjeroučitelja, katehete, crkvenoga glazbenika koji nije slušao ili čitao tvoja tumačenja Svetoga pisma, uranjao u tvoje prijevode, dopustio se voditi kroz arheološke iskopine i učiti slova, riječi i duh biblijskih jezika.

Od znanstvenoga do pastoralnoga rada, od izdavanja časopisa i knjiga te uredničke i ravnateljske službe u izdavačkoj kući *Kršćanska sadašnjost* do predsjedanja institucijama te organiziranja simpozija i susreta. Od složenih teoloških rasprava do jednostavnih molitava. S pogledom na tvoj lijes ta širina ne nestaje.

Jer ovdje su tvoja subraća prebendari Zagrebačke prvostolnice i kanonici Prvostolnoga kaptola, kolegice i kolege profesori s Katoličkoga bogoslovnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu i drugih učilišta. Ovdje su vjernici kojima si naviještao živu Božju riječ ne samo u Hrvatskoj, nego na raznim mjestima diljem Europe i svijeta. Ovdje su tvoji hodočasnici, osobito oni koji čuvaju spomen na Svetu zemlju. Po tebi im je bliži glas proroka i apostola, koraci, pogled i dodiri Spasitelja koji naviješta Blagu

vijest, koji liječi, oslobađa i oprašta, daje se na križu i – uskrsnuo – i živi u otajstvu Crkve. Ovdje su tvoji prijatelji vjernici iz drugih Crkava i vjerskih zajednica.

Puno je ljudi koje je zahvatio tvoj život; bolje – Gospodin po tvome životu. I, nipošto ne zaboravljamo da su ovdje prognanici iz raznih krajeva Hrvatske, ne zaboravljajući osobito ljude iz Bosne i Hercegovine. Svi su se oni osjetili prihvaćenima, sigurnijima, utješanima, kada su u najtežim danima ratnoga nasilja protiv hrvatskoga naroda i države u tebi kao svećeniku osjetili više od humanitarnoga djelatnika.

I znamo da si bio ponosan što si se mogao ugraditi u slobodu domovine kao predstojnik Ureda za prognanike i izbjeglice pri Vladi i u Vladi Republike Hrvatske, u nastojanje oko pravednosti za sve ljude kojima je oduzeto dostojanstvo; u izgrađivanje radosnije Hrvatske.

Braćo i sestre, zahvalimo Bogu za njegov život. U raznim se oblicima jasno raspoznaje Božja snaga i dobrotu. Ovdje smo također okupljeni, da bismo molili da Gospodin našem bratu oprostí grijehe, da pokaže svoje milosrđe koje je tijekom života zazivao i kojemu se nadao.

I jutros su, dragi Adalberte, pobožni židovski vjernici molili blagoslovne molitve kojima zahvaljuju za svjetlo i za Božji zakon, za Toru, spajajući zadivljenost Božjim djelima Stvaranja i Objave. To dvoje nam govori da nismo stvoreni za smrt, nego za život.

Učio si nas hebrejskomu jeziku i zato izgovaram početak jedne od tih molitava:

חַמְלַתְּ וַיִּתְּרָה גְדוּלָּהּ חֲמֵלָה אֱלֹהֵינוּ !! אֶהְבֶּתְנוּ רַבָּה אֶהְבֶּה עִלְנוּ

„Velikom si nas ljubavljju, ljubio, Gospodine Bože naš, i smilovao nam se obiljem svoga milosrđa.“

Braćo i sestre, Božje milosrđe daje svjetlo zemaljskim očima; daje svjetlo duši ljepotom svoga nauka, otvara oči srca. Pokojini je Adalbert duboko živio vjeru da je to Milosrđe utjelovljeno u Isusu Kristu. Tomu ga milosrđu preporučujemo, pozvani i danas čuti Božju riječ, omekšati svoja srca i ići putem Božje zapovijedi ljubavi.

Nalazimo se u liturgijskome slavlju. U povezanosti neba i zemlje slavimo prjelazak jednoga od nas u vječnost. Zato je za nas vjernike ovo slavlje ispunjeno nadom, a zajedništvo nas učvršćuje u vjeri, da se ne umorimo na zemaljskome hodu. Oraspoložimo srce, otvoreni nadahnuću Kristova Duha, jer nas jedino poniznost i iskrenost vode u radost s Gospodinom.